

Vi har på førtidspensionsområdet oplevet en række sager, hvor man kunne sætte spørgsmålstegn ved, om den måde, det foregik på, var rimelig. Sagsbehandlingstiden var for lang, var selve afgørelsen korrekt, og hvilke principper skulle man så, hvis man skulle lave en ny reform, bygge sådan en ny førtidspensionsreform op efter?

Sådan er det altså også på det her område. Nu er det, som om tålmodigheden med den gamle lov er ved at være brugt op, og derfor er der bredt i Folketinget enighed om, at vi skal have kigget på området og fundet frem til en ny arbejdsskadeforsikringslov. Det bakker Det Radikale Venstre også helt klart op om, og vi bakker op om, at vi skal have en god debat, som kan munde ud i, at vi kan få en ny lov før årsskiftet.

Men vi mener ikke, at vi på nuværende tidspunkt egentlig skal lægge os fast på nogen som helst form for principper, men tage debatten. Så kan vi hver for sig komme med de principper i den debat, som forhåbentlig skal løbe, bl.a. hen over sommeren, og lægge dem offentligt frem. Nogle har valgt at gøre det i deres ordførertaler her i dag, men andre kan så gøre det i løbet af sommeren, og på den baggrund kan vi sætte os ned i nogle konkrete forhandlinger og finde frem til et konkret forslag.

Så på den baggrund kan vi ikke støtte forslaget.

Jette Gottlieb (EL):

SF's forslag om forbedringer er for mig at se et lille, men vigtigt skridt i retning af at få lavet en egentlig skadesreform.

Netop definitionerne af de forskellige skadesbegreber er skruet sammen på en måde, så man fristes til at sige, at som det tager sig ud i virkelighedens verden, går det ud på at forhindre dem, der bliver ramt, i at få erstatning, og i hvert fald skal erstatningen være så lille som muligt og helst ikke falde, før den skadelidte har ventet i årevis.

Loven opererer i dag med forskellige skadesbegreber, som alle udmærker sig ved at være skruet sammen efter retningslinjerne som ovenfor, og det kan dokumenteres af en hvilken som helst sagsbehandler i de faglige organisationers miljøafdelinger og understreges af, at anmeldte arbejdsskader kun anerkendes i uhyggelig få tilfælde.

Skulle man være så uheldig at komme ud for en arbejdsulykke, bliver man som regel fanget i

Arbejdsskadestyrelsens praksis, som har udviklet meget indviklede tekniske forklaringer.

Særlig spørgsmålet om en hændelses forventelighed, som ministeren også nævnte, volder store problemer. Alene på grund af, at man øjensynlig skal vente sig lidt af hvert i sit arbejde, afvises 28 pct. af alle anmeldte ulykker på grund af forventelighed.

Endnu mere indviklet bliver det, når vi taler om pludseligt opståede løfteskader. At få anerkendt en pludseligt opstået løfteskade er som at vinde i lotto. Skaden skal være pludselig, varig, opstået spontant i umiddelbar tilknytning til løftearbejde i akavede stillinger for personer, som i øvrigt har belastet løftearbejde. Jeg lader den lige stå og prøver igen: Skaden skal være pludselig, varig, opstået spontant i umiddelbar tilknytning til løftearbejde i akavede stillinger og for personer, som i øvrigt har belastet løftearbejde. Velbekomme!

Det er ikke tilfældigt, at kun 2½ pct. af de anmeldte skader her er blevet anerkendt. Og det, man kalder skader af kortvarig påvirkning, lider under fuldstændig uforståelige kriterier for anerkendelse. Det er faktisk så uforståeligt, at selv arbejdsgiverne her er parate til at bløde op på det stivnede begreb.

Alt i alt vil jeg ligesom forslagsstillerne konstatere, at der er brug for ændringen i arbejdsskadebegrebet til ét objektive begreb. Det kan gøres så enkelt, som LO har foreslået det i forbindelse med Arbejdsskadeudvalgets betænkning, nemlig at en arbejdsskade er en personska- de opstået ved pludselig eller kortvarig påvirkning, der skyldes arbejdet eller de forhold, hvorunder det foregår.

Med god vilje vil jeg vælge at høre socialministerens tilsagn som en principtilslutning til noget i den retning og samtidig kvittere for ministerens melding om, at en egentlig reform er nødvendig.

Til sidst vil jeg fremhæve et par andre områder i arbejdsskadelovgivningen, som trænger til alvorlige ændringer. For det første er der hele erhvervs sygdomsområdet, som er præget af, at arbejdsgiverne i Erhvervs sygdomsudvalget i alt for høj grad blokerer for helt oplagte anerkendelser af erhvervs sygdomme. De tænker kort sagt med pengepungen, og det er utilfredsstillende i en lovgivning, som burde have til formål at give de mennesker, der rammes af sygdom og nedslidning, en rimelig erstatning.

Det gælder for rygskader, som godt nok er kommet på erhvervs sygdomslisten, men med